

Παναγιώτης Κερασίδης

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ

Καθώς επιστρέφω
 απ' τὸ ἄχρηστο σπίτι τῆς σημερινῆς ἄγνωστης
 μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα
 θγάζω μιὰ φωτογραφία
 σὲ αὐθόρμητη ἥρωική στάση
 κι ἀμέσως μετὰ δίνω μιὰ ἀπεριόριστη μπουνιὰ
 σ' αὐτὸν ποὺ ὥρα τώρα μοῦ τὰ ἔχει πρήξει
 ὅλο γυρεύοντας κάτι νὰ μοῦ πεῖ
 σκύβοντας τὴν προσεκτικὴ μουσοῦδα του
 ὅλο καὶ πιδὸ κάτω
 μᾶλλον μὴπως καὶ καταφέρει νὰ δοκιμάσει τὰ λουλούδια
 ποὺ ἐπίτηδες ἔχω θάλει στὰ πόδια μου
 μιᾶς κι ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀμφισβητῶ
 καὶ νὰ προκαλῶ τὴ φάτσα μου,
 καὶ μετὰ, τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ δέχτηκα σήμερα
 ἦταν ὅτι εἶδα κι ἄκουσα κάποιον
 νὰ μιλάει γιὰ τὴ ζωὴ
 μ' ἕναν τρόπο ἠλίθιο μὰ πολὺ σεβαστόν,
 ἐπειτα ἀπαλλάχτηκα
 απ' τὴν καθημερινὴ συνήθεια τῶν ματιῶν
 ν' ἀποθανατίζουν ποιητικὰ τὴν κίνηση
 — ἐξύπνησα ποὺ λένε ἀπὸ λήθαργο —
 κι ἔστειλα στὸ διάολο
 ἕλες τίς φανταχτερές διτρίνες τῶν βιβλιοπωλείων.
 Τὸ δάσος ἀνασαίνει καλύτερα
 γιατί κάθε σπίτι τώρα ἔχει τὸν κῆπο του.

Μαρία Λαγγουρέλη

ΑΡΧΗ

Ξεχύνονται οἱ στρατιῆς στὴ νύχτα
 Ἄπὸνερα κι ἕνα παραθυρόφυλλο ποὺ τρίζει
 Ἔτσι τελειώνουν οἱ γιορτὲς
 Ἔτσι ἀλλοιώνεται τὸ Πάντα
 Καὶ ξαναγυρίζει
 Παιδιὸ βυζαίνοντας τὸ δάχτυλο
 Ὅλα
 Χωρᾶνε σ' ἕνα Κυριακάτικο ἀπόγευμα
 Ἡ προετοιμασία τὰ θεγγαλικά οἱ χορευτάδες
 Οἱ σφαγμένοι τὸ ἀνατρίχιασμα ὁ κορεσμός
 Οἱ μαύροι οἱ λευκοὶ τ' «ἀντίο φίλε»
 Τὰ ξεραμένα στόματα τῆς μάνας ἢ προφητικὴ κραυγὴ
 Τ' ἀνείπωτα τῆς ποίησης
 Κι ἡ σιωπὴ τῆς σήψης
 Ὅλα
 Ἀκόμη καὶ τὰ λόγια σου

Τριξίματα άμαξας πού ξεκινάει
 Τό χάδι
 Ή παράφορη ριπή τής χούφτας ό μονόλογος
 Ή γυαλάδα τών ματιών σου καθώς έλεγε
 «Τώρα»
 Σφαδάζοντας κόντρα στην πόρτα με τό χνούδι
 Όλα
 Χωράνε σε μιá λύπη
 Άκόμη κι ή άπιαστη χαρά πού μόνο ό νοϋς άγγίζει
 Βρυχώντας λιονταρίσια
 Στά μελλούμενα
 Ντυμένη τ' άβολο χαμογέλιο τής σοφίας

Θύμιος Λιόγας

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Έγώ ταξιδεύω αγιάτρευτα
 κουράζοντας τόν ταπεινό μου πατέρα
 Δέν βλέπω τά μικρά χαλίκια
 πού καταπίνω άμάσητα
 Μόνο στέκομαι, δειλός στρατιώτης
 κι άμέρμιμος ήλίθιος
 Στιγμές - στιγμές λυτρώνομαι
 και φεύγει ή σιωπή άπό πάνω μου
 Έχω καιρό νά γράψω ποίηση
 Μάλλον ό έαυτός μου γνωρίζει
 τήν γλώσσα
 Έδω λοιπόν πού στάθηκα τριγυρνώ
 κυκλικά
 Παίζω με τίς άδιάκοπες τελείες
 Ύστερα ρίχνω μαύρη πέτρα πίσω μου
 Άχ τά νειάτα, τά τρελλά ήλίθια πλά-
 σματα.

Αλέκος Μαρασολής

Η ΜΕ ΚΥΤΤΑΖΕΙΣ

μέ κυττάζεις — έλεγεσ —
 μένει ή ματιά μας καρφωμένη
 ρϋς γλάρους,
 κ φαροκάικα πού άπομακρύνονται,
 κ σύννεφα πού ταξιδεύουν.
 ϋς μένουμε μόνοι με τήν άνάσα
 ι τήν έλπίδα,
 ν προσημονή
 ι τó φώς τής σελήνης,
 άυριανό όνειρο

και τό σημερινό έρωτα.

Άς μένουμε με τό φεγγάρι στή φού-
 χτα μας
 νά κλείνει τίς ρωγμές τής ζωής,
 νά δικαιώνει τίς άνησυχίες,
 μήπως και γυρίσει ό χρόνος πίσω,
 μήπως κι άνεβεί ή θερμοκρασία
 στην πολική νύχτα
 κι άνθίσουν ξανά οι άνεμώνες,
 Άς κρατήσουμε όλο τόν κόσμο στην
 καρδιά μας
 μέσ στή θεόκλειστη κάμαρα
 μακριά άπό τή μυρουδιά τής γής
 στό πρώτο φθινοπωρινό άπόβροχο.

Τάκης Νικολόπουλος

LUCIDUM INTERVALLUM

Δηλαδή όλα τελειώνουν άθόρυβα...
 Κι οι τελευταίες διεργασίες του έγκε-
 φάλου μου
 για 'κείνη τήν κρεμαστή γέφυρα
 πού θά συνδέει, λέγε, τά άκρα μου: ά-
 πάτη.
 Δηλαδή δέν ύπήρξε ποτέ αντίπαλο στρα-
 τόπεδο,
 κι οι λέξεις — άμισθες πόρνες — ά-
 ναίτια πυροβολούσαν...
 Πόσο με χτυπάει ή βροχή όταν είναι
 πέτρες!
 Κάποτε τή ρουφούσα — μου θύμιζε θά-
 λασσα,
 όμως τώρα άδειάζω άναπόφευκτα.
 Έίπατα με «χώνεψαν» τά πράγματα
 κι οι άτέλειωτες διαγραφές του έαυτού
 μου.